

ligst muligt at give den bevilgende Magt Oplysninger om, hvilke Udgifter disse Love ville medføre og alt have medført. Det forekommer mig derfor i alle Henseender at være det Hensigtsmæssigste og Naturligste, at man følger den Vej, man fra Begyndelsen af har fulgt, ikke at optage nogen saadan Paragraph, hverken i de særlige Love eller i Finantsloven, men derimod strengt at holde paa, at de Udgifter, som det ikke, specificerede under særlige Conti, har været muligt at optage i den aarlige Finantslov, optages paa en Tillægsbevilling, hvorved de tidligst muligt, nemlig $\frac{1}{2}$ Aar efter, komme til Rigsdagens Kundskab, og ikke, hvad der vil være Tilfældet, naar man lader sig gaae med en saadan almindelig Paragraph, først ved Regnskabs Afslægelse, der maaskee finder Sted efter 3 à 4 Aars Forløb. Men vil man absolut have en formel Bevilling, saa kan jeg ikke indsee Andet, end at det er baade rettest og naturligt at give den i selve Finantsloven, og da jeg altsaa hverken kan indsee, at den her omhandlede Paragraph er hensigtsmæssig, eller at den egentlig staaer i noget Sammenhæng med Grundlovens § 52, saa kan jeg ligesaa lidt idag som tidligere stemme for denne Paragraph. Jeg kan heller ikke stemme for den af den Grund, at man derved skulde fremme det Niemed at nedsette et Fællesudvalg, som kunde tage denne Sag under Behandling, thi jeg indseer ikke, at der gives andre Udveie end de, jeg har nævnt; hvilken af dem man følger, vil der ikke vise sig nogensomhelst Bænelighed, og jeg kan derfor ikke indsee, hvad Betydning dette Udvalg skulde have. Der er ofte tidligere, og ogsaa idag, fra den ærebe Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds (Tscherning) fremkommet stærke Ytringer om, at man ved at udflyde denne Paragraph vilde gjøre Rigsdagen til et Skatteopkrævningsstjærnbræt, og flere andre Ytringer, der i det Hele gik ud paa, at man derved vilde indskrænke Rigsdagens bevilgende Myndighed. Jeg maa tilstaae, at det vilde være mig saare behageligt, om jeg i saa Henseende kunde høre Bevise istedetfor Paastande, thi jeg kan ikke finde, at det, om denne Paragraph tilføies eller ikke, staaer i nogensomhelst Forbindelse med Rigsdagens bevilgende Myndighed. De,

der ikke ville have denne Paragraph, ville jo ikke have, at der ingen Bevilling skal gives; jeg vil oveniud have den Bevilling, som jeg antager alene har nogen Betydning, nemlig en specificeret Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, hvorved man kan see, hvilke Udgifter man bevilger, thi at bevilge dem en bloc kan jeg som sagt, hvad enten man gjør det ved en særlig Lov eller ved Finantsloven, ikke see har nogen Betydning. Formelle Grunde kunne tale for at gjøre det i Finantsloven, saaledes som jeg nylig har sagt, men jeg anseer det heller ikke for ønskeligt at gjøre det i Finantsloven, thi de formelle Grunde ere dog meget underordnede ligeoverfor de reelle.

Ordføreren: Den ærebe Taler, der er saa rolig, er ikke kommen til det, hvorom Spørgsmaalet egentlig dreier sig, saa at det jo ikke vil nytte stort at forsøge paa at gjentage de Grunde for ham, som have været de ledende for Udvalget. Han kan ikke see, sagde han, hvorledes man gennem denne Betragtning kan komme til at tænke paa en Indskrænkning af den bevilgende Myndighed; men den ærebe Rigsdagsmand bestyrkede netop ved sine egne Ytringer Frygten derfor; thi han sagde, at en Lov, der udkommer uden en saadan Bestemmelse, viste jo, naar man ikke fastsatte, at den først skulde træde i Kraft til en senere Dato, at man vilde Udgiften. Men man frygter jo netop for, at den Betragtning, som man foruden af den ærebe Rigsdagsmand hører gjentaget fra saa mange Sider, skal gjøre sig gjældende, den nemlig, at de Udgifter, der paabehædes ved Lov, ikke skulle kunne nægtes gennem Finantsloven; det er netop Pointet. Dersom de Udgifter, der ere bestemte ved Lov, ikke kunne nægtes gennem Finantsloven, saa betyder jo Grundlovens Bud om, at ingen Udgift kan afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, slet ikke Noget; det er netop ad den Vej, at man kommer til, at gjøre denne Bestemmelse i Grundloven intetbetydende, og ifølge den Betragtning bliver Finantsloven for største Delen blot et Normalbudget, et Budget, hvori de Udgifter opføres, som ere bestemte gennem tidligere Love og som ikke kunne nægtes. Grundloven vil imidlertid noget derfra ganske For-